

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Vberrim[a]e co[m]pensata eleemosyna.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Deus Christianorum, ex debito illo; & nunc angustamur inopiâ. Respondit mulier & ait illi: Profecto dabit. Vade, ubi illa dedisti, & exhibebit ea tibi cum omni alacritate.

XV.

Quo audito, ille currens abiit in sanctam Ecclesiam. Veniensque in loco, ubi erogauerat numismata pauperibus, & circueiens totam Ecclesiam neminem vidit, qui sibi debitum redderet, nisi solos pauperes denudò sedentes. Cum ergo cogitaret à seipso, cui diceret aliquid, aut à quo exigeret, aspexit, ante pedes suos, in marmore iacere numisma unum de illis, quæ pauperibus ipse erogarat, inclinansque se & accipiens illud abiit in domum suam, & ait coniugi suæ: Ecce profectus sum in Ecclesiam, & crede mihi, mulier, quia Deum Christianorum non vidi, ut dixisti, nullusque mihi aliquid dedit, nisi quod hoc numisma ibi positum vidi, ubi ego prius erogaueram. Tunc ait ad eum mulier illa mirabilis: Ipse est, qui tibi hos inuisibiliter prestitit. Ille enim, inuisibili potestate suâ, disponit hunc Mundum. Sed vade, Domine mi, eme nobis aliquid, ut comedamus hodie, rursusque ipse providebit nobis. Abiit ille & erexit sibi panem & vinum & piscem, & veniens domum dedit uxori. Quæ accipiens piscem capit ipsum purgare, exenteransque illum, inuenit in visceribus eius lapidem valde mirabilem, ita ut miraretur mulier illius pulchritudinem. Non tamen sciebat, quid esset. Seruatum autem offendit reuertenti viro, dicens: Ecce hunc lapidem in pisce reperi. Videns autem & ipse miratus est quidem ipsius pulchritudinem, ignorabat tamen quid esset. Cum autem comediasset, ait uxori: Da mihi lapidem, ut vadam & vendam illum, si quid fortassis pretij de illo accipere contingat. Neque enim, ut dixi, nouerat & ipse quid esset, utpote simplex & rudis. Tulit itaque lapidem & abiit ad Trapezitam, cuius erat proprium talia emere & vendere, inuenitque illum, iam clausis omnibus, egredientem (ad vesperum enim iam dies erat) & ait illi: Vis emere hunc lapidem? ille vero considerans lapidem, dixit ei: Quid vis, ut tibi pro eo soluam? ait autem ille: da quidquid vis. Ad quem ipse: Accipe, inquit, quinque numismata. Putans autem venditor, quia illuderet sibi, dicit ei: Et quantum vis pro illo persolvere? Existimans Trapezita, quod ita ille, per ironiam, loqueretur, ait ipsi: Accipe decem, pro eo, numismata. Venditor iterum se irrideri arbitrans, tacuit. Dicit illi Trapezita: Viginti numismata accipe. Ille autem tacebat nihil respondens. Cum vero ad triginta, quadraginta, quinquaginta numismata emptor ascenderet, & se daturum ea iuramento affirmaret, cepit ille amplius lapidem estimare. Paulatim vero emptor ascendens usque ad trecenta numismata

numismata peruenit, deditq; illa vendenti. Ipse igitur, dato lapide, acceptaq; pecunia, venit ad uxorem suam gaudens. Quæ cum videret illum exultantem, dixit: Quanto illum vendidisti? Putabat autem quod illum quinq; aut decem minutis vendidisset. Tunc ille trecenta numismata proferens dedit illa uxori suæ dicens, tanto se illum vendidisse. Illa verò summam diuinæ bonitatis clementiam admirans dixit ei: Ecce DEVS Christianorum qualis est, quàm bonus, quàm gratus, quàm diues! Vides quia non solum quinquaginta numismata tibi reddidit, quæ tu illi mutuasti, sed paucis diebus tibi sexcuplicata restituit? Agnosce igitur, quia non est DEVS alius, neq; in terrâ, neq; in cælo, nisi ipse solus. Ille verò miraculo admonitus, cū experimento didicisset & ipse veritatē, effectus repente Christianus, glorificauit Deum & Saluatorem nostrum Christum cum Patre & Spiritu sancto, plurimas referens gratias prudentissima uxori suæ, per quam vera Dei notitia ipsi in veritate concessa est.

Verè bona vxor magnum est bonum mariti. Hæc docuit virum suum sanctam vsuram; neque solum diuitem fecit, sed etiã Christianum. Utinam haberet multas imitatrices! Aliæ vxores, vt earum superbiæ satisfiat, coniuges suos, ad fraudes, ad rapinas, ad mille dolos adigunt; furta eorum occultant, distrahunt, dissipant; neque conantur bonis artibus ditescere. Enimuerò blanditijs, aut nequitijs suis corda virorum euertunt, & ad hæreses, aut alios errores, nec rarò ad idola pertrahunt, quod ipsi contigit Salomoni. Non est hoc bonæ vxoris, de qua dicitur, *sanctificatus est vir infidelis, per mulierem fidelem*: quod de S. Cæcilia legimus, quæ maritum suum Valerianum; de Theodora, quæ Sisinnium; de Clotilde, quæ Clodouæum; de Natalia, quæ Adrianum, per preces, per verba, per bona opera, per exempla sancta, conuertit. At maritum habes fidelem? si non potes illum conuertere ad fidem, in quaiam est, conuerte ad iustitiam, conuerte ad misericordiam, conuerte ad charitatem; doce eum dare eleemosynas, nec ei manum iniice dare cupienti, quod multas, prò dolor, auarissimas Orci Nymphas audiuiimus factitare.

Discite hîc & vos pecuniæ sititores, non pluris facere industriam vestram, quàm gratiam diuinam: non magis confidere, in vestro labore, quàm in Dei ope. *Vanum est vobis, ante lucem surgere*; vanum, *tota nocte, laborantes vigilare, & facere operationes in fluminum nauigandorum, aut sudorum aquis multis*; nihil capietis, si Christus non sit vobiscum. *Nisi Dominus adificauerit domum,*

P

mum,

XVI.

I. Cor. 7. 14.

XVII.

Psal. 126. 2.